

Arrest

nr. 133 228 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat KALIN loco advocaat E. STESENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, verblijft sinds 3 oktober 2011 in het Rijk en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 augustus 2014.

Op 23 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een kopt en bezit u de Egyptische nationaliteit. U bent afkomstig uit Al Ghorazat (provincie Sohag). Op 4 oktober 2011 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. In het kader van deze asielaanvraag gaf u vooreerst aan dat u zich als kopt de jaren voor uw vertrek uit Egypte steeds meer gediscrimineerd voelde. Daarnaast gaf u aan dat u op 30 augustus 2009 slachtoffer werd van een auto-ongeval. Omdat uw aanrijder, die vluchtmisdrijf pleegde, een straf en een fikse geldboete riskeerde, stuurde hij vlak na het ongeval een onbekende boodschapper langs bij uw familie. De boodschapper bedreigde hen met de dood om te beletten dat u de nummerplaat van de vrachtwagen of de naam van de eigenaar van de vrachtwagen de volgende dag aan de politie zou doorgeven. Uit angst voor de veiligheid van uw familie heeft u hierover dan ook niets aan de politie verklaard. De operaties die u in het ziekenhuis onderging mislukten. Sindsdien voelde u zich als gehandicapte niet gerespecteerd en aanvaard binnen de Egyptische maatschappij. Tot slot voegde u hieraan nog toe dat de algemene veiligheidssituatie voor kopten verergerde en dat uw familieleden in november 2011 naar aanleiding van een veiligheidsincident in uw dorp naar onder meer Caïro en Alexandrië vluchtten waar ze zich bij familieleden konden vestigen. Het Commissariaat-generaal nam hierin op 13 december 2013 een weigeringsbeslissing. U had onder meer niet aangetoond dat de door u ondervonden ervaringen als gehandicapte en als kopt voldoende ernstig waren om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien resorteerden uw medische problemen niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder bleken ook de problemen met uw aanrijder onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Conventie te worden aanzien. Tot slot werd opgemerkt dat de situatie voor Kopten in Egypte zorgwekkend is doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Op 20 maart 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing. Op 8 augustus 2014 vroeg u een tweede maal asiel aan. In het kader van deze asielaanvraag herhaalde u enkel de motieven die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aanstipte. Zo verwees u opnieuw naar uw medische problemen ten gevolge van een autoongeval en legde u in dit verband een document neer van een Egyptisch ziekenhuis waar u werd verzorgd. Voorts herhaalde u dat uw familieleden ten gevolge van een veiligheidsincident in hun dorp, waarbij twee burens, net als u kopten, omkwamen, in november 2011 naar Alexandrië en Caïro verhuisden. Sindsdien kenden ze er geen problemen. Vorig jaar trok uw broer naar Thailand, waar hij een asielaanvraag indiende. Wat de aard was van uw broers problemen, die aanleiding gaven tot zijn Thaise asielaanvraag, wist u niet. Zijn asielaanvraag is nog steeds in behandeling. U vreesde verder dat, indien u naar uw dorp zou terugkeren, u hetzelfde zou overkomen als uw twee vermoorde burens. De afgelopen jaren bleven de spanningen in uw dorp immers voortduren. Zo werd er een vijftal maanden geleden door moslims een aanval op de dorpskerk uitgevoerd, waarbij een aantal gewonden vielen. U vreesde tot slot de slechte veiligheidstoestand in Egypte in het algemeen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit niets bleek dat de door u aangekaarte ervaringen als

slachtoffer van een auto-ongeluk waarbij uw aanrijder vluchtmisdrijf pleegde, als gehandicapte en als kopt als dermate zwaarwichtig konden beschouwd worden dat ze gelijkgeschakeld konden worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien hielden uw medische problemen geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot werd opgemerkt dat de situatie voor Kopten in Egypte zorgwekkend is doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot het medische rapport dat u aanbrengt, en dat bevestigt dat u ten gevolge van een ongeval medische problemen had/heeft, moet immers worden benadrukt dat dit document weliswaar betrekking heeft op aspecten die niet ter discussie staan maar geen afbreuk doet aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij enerzijds werd vastgesteld dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Anderzijds werd vastgesteld dat het door u aangehaalde vluchtmisdrijf waarvan u slachtoffer werd niet voldoende zwaarwichtig was om gekwalificeerd te worden als een daad van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Daarnaast erkent het Commissariaat-generaal dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

U vermeldde weliswaar een incident van november 2011 (na uw vertrek uit Egypte) waardoor uw familieleden naar Caïro en Alexandrië dienden te vluchten en waaruit u uw vrees bij terugkeer naar uw dorp afleidde. Er dient evenwel gewezen te worden op het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat

er sindsdien nog ernstige veiligheidsincidenten in uw dorp plaatsgevonden zouden hebben en dat u bijgevolg anno 2014 bij terugkeer naar uw dorp een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou moeten koesteren. U verklaarde aanvankelijk dat u geen enkel concreet incident kon opnoemen, omdat u daar niet meer woont. Toen u gevraagd werd om, ondanks uw vrees voor veiligheidsincidenten in uw dorp, uit te leggen waarom u geen enkel concreet incident kon opnoemen temeer daar u contacten onderhoudt met vrienden, verwees u plotsklaps naar een aanslag op de kerk van uw dorp, waarbij een vijftal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal een tiental gewonden zouden zijn gevallen. U heeft deze aanslag echter niet aannemelijk gemaakt. Het is immers hoogst merkwaardig dat u geen enkele opzoeking gedaan heeft op het internet om hierover meer informatie te verzamelen. Voorts is het erg opmerkelijk dat u bij uw vrienden niet eens navraag heeft gedaan naar de identiteit van de slachtoffers en dat u in dit verband zelfs toevoegde dat hun identiteit u niet interesseerde: dergelijke problemen zijn immers dagelijkse kost (CGVS 2e AA, p. 4-5). Nochtans kan er verondersteld worden dat de mogelijkheid bestaat dat er onder de slachtoffers kennissen van u zijn. Dat u geen enkele informatie heeft over de omstandigheden van de aanslag en meer bepaald de identiteit van de slachtoffers en dat u hiervoor zelfs geen enkele interesse opbracht, ondermijnt dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste aanslag.

Hoe dan ook, zelfs al zou er geloof gehecht worden aan uw bewering dat er recent in uw dorp een aanslag zou plaatsgevonden hebben, dan nog dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich, indien er zich in de toekomst nog dergelijke veiligheidsincidenten zouden voordoen, niet elders in Egypte, zoals onder meer in Alexandrië of Caïro zou kunnen vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om de reis naar de overwogen zones (Alexandrië of Caïro) te ondernemen, deze zone te betreden en u daar zonder enig probleem te vestigen. Dat u mobiel bent in Egypte, blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden al meerdere jaren in deze steden heeft gewoond (CGVS 2e AA, p. 3-4). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt bovendien dat de bewegingsvrijheid in Egypte gewaarborgd is. Er kan eveneens gesteld worden - na een analyse van de informatie die bij het dossier is gevoegd - dat u er niet meteen een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren in de overwogen hervestigingszone. Uit uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag blijkt immers dat uw familieleden (i.e. uw ouders en uw zussen), die er zich na het incident van november 2011 gevestigd hebben, er geen persoonlijke problemen kennen (verklaring DVZ 2e AA, vraag 12; CGVS 2e AA, p. 2-3). U verklaarde nog dat uw broer in Thailand een asielaanvraag heeft ingediend naar aanleiding van problemen met moslimbroeders. Deze problemen heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U had immers geen enkele informatie over deze problemen met moslimbroeders. U gaf in dit verband expliciet aan dat u hierover niets kon vertellen omdat u niet verwacht had dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hierover vragen zouden gesteld worden. U voegde hieraan toe dat u ook niet wilde weten welke problemen hij had, omdat u zelf genoeg problemen heeft en omdat u veel tijd besteedt aan de asielprocedure (CGVS 2e AA, p. 3). Dat u over uw broers problemen geen enkele informatie had en hiervoor zelfs niet eens interesse opbracht, ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen van uw broer. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. U heeft immers in Alexandrië en Caïro veel familie wonen met wie u nog contact heeft. Aangezien u er familie heeft wonen, kan redelijkerwijs gesteld worden dat u in de mogelijkheid verkeert om u er te vestigen en er ook werk te vinden. Hierbij aansluitend dient verwezen te worden naar informatie waaruit blijkt dat, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, het economisch mogelijk is om onder meer in Alexandrië of Caïro een nieuw leven op te bouwen. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan dan ook niet a priori voor u een intern vluchtalternatief uitgesloten worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U verwees ook uitdrukkelijk naar de algemene veiligheidssituatie en vreesde een toevallig slachtoffer van het algemene geweld in Egypte te worden (CGVS 2e AA, p. 5-6).

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote

protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 6 oktober 2014 voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)", van artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker worden zijn verklaringen "ondersteund door de door verzoeker voorgelegde nieuwe documenten, waarvan overigens de authenticiteit niet wordt betwist". Hij wijst op het neergelegde medisch attest en de recente veiligheidsincidenten in zijn dorp.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal "deze convocaties evenwel gewoon naast zich neerlegt, zonder ook maar de inhoud ervan te beoordelen, doch louter stelt dat zijn medische problemen niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie". Hij stelt "dat het medisch probleem an sich inderdaad geen reden tot bescherming biedt, doch wel de oorzaak van diens medische situatie kadert in de Vluchtelingenconventie", gezien hij werd aangereden en voor dood achtergelaten, omwille van diens religie. Volgens hem kan het niet opgaan "dat, indien staalhard bewijs wordt geleverd een asielrelaas niet in overweging kan worden genomen, nu documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben!? Begrijpe wie begrijpe kan...".

Verzoeker wijst op "nieuwe feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen invoeren of belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die verzoeker in de afgelopen procedure tevergeefs heeft ingeroepen". Hij legt uit dat verzoeker, zowel als diens familieleden, meerdere malen werd bedreigd, zowel telefonisch als in levende lijve, en dat er dan ook allerminst kan worden gesproken van een éénmalig incident. Hij benadrukt dat zijn ouders, zussen en broers eveneens hun woning dienden te verlaten ter bescherming van hun leven en elders in Egypte een ander onderkomen zochten, "hetgeen eveneens het problematische leven in Egypte bestempelt".

Volgens verzoeker tonen de voorgelegde medische stukken aan "dat hij het slachtoffer werd van een ernstig ongeval, met belangrijke medische schade en zelfs een blijvende handicap tot gevolg, hetgeen niet alleen diens kansen op de arbeidsmarkt, doch tevens in de Egyptische maatschappij sterk beperkt".

Hij stelt dat het *“een algemeen gekend feit betreft dat mensen met een handicap in de Egypte maatschappij worden gediscrimineerd, vernederd en respectloos worden behandeld”* en dat hij *“bovendien geen enkele kans meer heeft op de Egyptische arbeidsmarkt, nu verzoeker, welke immers enkel over een diploma lassen beschikt, als arbeider dient te worden tewerkgesteld en derhalve het uitvoeren van een zittende job, uitgesloten is”*.

Hij benadrukt dat hij verder *“ernstig gediscrimineerd wordt omwille van diens religie”*. Hij acht het *“algemeen geweten dat koptische christen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken”* en wijst erop dat hij *“als koptische christen geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten”* omdat koptische christenen een minderheid vormen en de politiediensten voornamelijk zijn bemand door moslims.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal *“hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft”*. Hij benadrukt dat hij koptische christen is *“tengevolge waarvan verzoeker in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen”*, dat uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen en dat nergens blijkt dat de situatie heden verbeterd is, terwijl bij de recente verwikkelingen in Egypte talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd. Hij voert aan *“dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM!”*.

Volgens verzoeker wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de fundamentele rechten van de Mens”* geschonden, gezien de commissaris-generaal *“nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen”*. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden, wat *“indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM”*. Hij verwijst dienaangaande naar het arrest van 6 juni 2013 dat oordeelde dat de terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, *“hetzij het subsidiair beschermingstatuut” (sic)* te verlenen.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 23 september 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Aan de basis van de tweede asielaanvraag van verzoeker, herneemt hij de elementen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht, zijnde zijn medische problemen, een veiligheidsincident in november 2011, de spanningen in zijn dorp en de slechte veiligheidssituatie in Egypte in het algemeen. Op 13 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 20 maart 2014. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) het neergelegde medische rapport geen afbreuk doet aan de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming en evenmin

afbreuk doet aan de beoordeling dat niet wordt aangetoond dat het door verzoeker aangehaalde vluchtmisdrijf kan gekwalificeerd worden als een daad van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet; (ii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet volstaat om te beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sinds het incident van november 2011 nog ernstige veiligheidsincidenten in zijn dorp plaatsgevonden zouden hebben en dat hij bijgevolg anno 2014 bij terugkeer naar zijn dorp een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou moeten koesteren; (iv) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat ook indien er zich in de toekomst nog dergelijke veiligheidsincidenten zouden voordoen, hij zich niet elders in Egypte, zoals onder meer in Alexandrië of Caïro zou kunnen vestigen waar verzoeker ook eerder heeft gewoond; (v) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt *“dat het medisch probleem an sich inderdaad geen reden tot bescherming biedt, doch wel de oorzaak van diens medische situatie kadert in de Vluchtelingenconventie”*, gezien hij werd aangereden en voor dood achtergelaten, omwille van diens religie. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij, zowel als diens familieleden, wel meerdere malen werd bedreigd, zowel telefonisch als in levende lijve, dat er dan ook allerminst kan worden gesproken van een éénmalig incident en dat zijn ouders, zussen en broers eveneens hun woning dienden te verlaten ter bescherming van hun leven en elders in Egypte een ander onderkomen zochten, *“hetgeen eveneens het problematische leven in Egypte bestempelt”*. Hij benadrukt dat hij *“ernstig gediscrimineerd wordt omwille van diens religie”*. Hij acht het *“algemeen geweten dat koptische christen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken”* en wijst erop dat hij *“als koptische christen geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten”* omdat koptische christenen een minderheid vormen en de politiediensten voornamelijk zijn bemand door moslims. Aangaande de subsidiaire bescherming, herhaalt hij dat hij koptische christen is *“tengevolge waarvan verzoeker in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen”*, dat uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen en dat nergens blijkt dat de situatie heden verbeterd is, terwijl bij de recente verwikkelingen in Egypte talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd.

2.3.1. De Raad wijst erop dat, daargelaten de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet wordt aangetoond dat het aangehaalde incident door godsdienstige redenen werd ingegeven te meer nu verzoeker nog 2 jaar in Egypte bleef, het een eenmalig incident was en verzoeker nadien nooit nog iets vernam van de aanrijder (zie beslissing CGVS van 12 december 2013). Aldus kunnen deze feiten niet gekwalificeerd worden als een daad van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat ook de thans in het verzoekschrift aangevoerde *post factum* beweringen ongestaafd blijven en niet in het minst worden aangetoond. Evenmin worden elementen aangevoerd waaruit zou moeten blijken dat voornoemde informatie -waaruit blijkt dat de discriminatie ten opzichte van koptische christenen in Egypte weliswaar zorgwekkend is, maar niet dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aannemelijk te maken dat de betreffende informatie mogelijks niet correct is, wat verzoeker niet aantoonde.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert *“dat hij het slachtoffer werd van een ernstig ongeval, met belangrijke medische schade en zelfs een blijvende handicap tot gevolg, hetgeen niet alleen diens kansen op de arbeidsmarkt, doch tevens in de Egyptische maatschappij sterk beperkt”*, dat het *“een algemeen gekend feit betreft dat mensen met een handicap in de Egypte maatschappij worden gediscrimineerd, vernederd en respectloos worden behandeld”* en dat hij *“bovendien geen enkele kans meer heeft op de Egyptische arbeidsmarkt, nu verzoeker, welke immers enkel over een diploma lassen*

beschikt, als arbeider dient te worden tewerkgesteld en derhalve het uitvoeren van een zittende job, uitgesloten is", stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee louter economische motieven aanhaalt. De Raad wijst erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen wat niet wordt aangetoond. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de beweerde discriminaties en vernederingen dermate zwaarwegend zijn dat kan besloten worden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4. De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen concreet en duidelijk staven. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.4.1. Verzoeker meent dat hij als koptische christen, *"het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen"*, nu uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen, en nergens blijkt dat de situatie heden verbeterd is. Hij voegt toe dat bij de recente verwikkelingen in Egypte talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd en *"dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM!"*

2.4.2. De Raad stelt vast dat gelet op bovenstaande vaststellingen en de informatie in het administratief dossier, verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico zal lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Wat de verwijzing betreft naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, heeft de Raad er in zijn arrest van 20 maart 2014, nr. 121117 reeds op gewezen dat uit dit arrest van het EHRM evenmin kan worden afgeleid dat koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit is niet het geval voor verzoeker die geen persoonlijke vervolging heeft aangetoond.

2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM betreft, wordt benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de bovenstaande vaststellingen, niet dienstig aangevoerd. De niet geconcretiseerde schending van artikel 14 EVRM is evenmin dienstig, gezien dit artikel *in casu* geen toepassing kan vinden daar het artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM geeft het EVRM overigens geen recht op asiel, zodat hoe dan ook niet wordt ingezien hoe een schending van artikel 14 EVRM zou kunnen voorliggen.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct als volgt wordt geconcludeerd: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

De overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten kunnen de Raad niet tot een ander besluit leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK